

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim poteče koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za četrt leta 3 gld. 30 kr.
„ jeden mesec 1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za četrt leta 4 gld. — kr.
„ jeden mesec 1 „ 40 „

Upravištvu „Slov. Naroda“.

V Ljubljani 1. decembra.

Odkar se je pričelo naše narodno gibanje in resno premišljevanje, kako bi se zboljšal našega naroda tužni položaj, bili smo od glavnih prvorcev do zadnjega zavednega kmetskega posestnika vsi v tem jedini, da je naše največje zlo naša razcepljenost. Naravno bilo je tedaj, da so vsacega domoljuba želje težile na to, kako odpraviti to v teku stoletij in vsled raznih nepovoljnih odnošajev in dogodkov navstalo razkosanost. Od še nekako pohlevnih zahtev v velikej peticiji z več nego 20 000 podpisov popeli smo se pozneje na raznih taborih do javno proglašene „zjedinjene Slovenije“, ki je v srcih vseh Slovencev našla gromovit, navdušen odmev.

Ta naša želja, ta naravna zahteva, da se vse, kar je jednorodnega, združi v jedno celoto, razburila pa je naše nasprotnike Nemce in nemčurje tako silno, da so z besedo in dejanjem, pri javnih shodih in v zasobnem življenju agitovali nasprotno in da je mej vsemi avstrijskimi Nemci razlegel se bojni krik proti zjedinenju Slovencev, proti razcepljenju zelene

Štajerske, ki bi baje bila pogubonosna za vso državo, kakor vsako federalistično načelo sploh.

Ideja „zjedinjene Slovenije“ je vsled silnega nasprotstva, neugodnega političnega položaja in naše lastne popustljivosti izginila raz dnevni red in mi smo v svojem prirojenem božjem strahu že skoro pozabili na njo, — karjnas iz naše apatije prebudé iz nasprotnega nam ostroga razlegajoči se klici, ki na podlagi istega načela isto zahtevajo, kar smo nekdam mi. Najstrastnejši mej avstrijskimi Nemci, Nemci v Českeji, ki so nekdam z vso brezozirnostjo nasprotovali zjedinenju slovenskih pokrajin, vzprejeli so program temu popolnem sličem in hoté po vsej sili, da se Česka razkroji v nemško in v česko polovico, oni, ki so še pred kratkim bili navdušeni centralisti, postali so sedaj, kakor dobro razpeljavajo magjarski listi posebno pa „Pester Lloyd“, ognjevit federalisti, če tudi za sedaj le z ozirom na Česko.

A tudi pri tem najnovšem pojavu levičnjakov velja pregovor: „duo si faciunt idem, non est idem“, kajti pri nas biva narod po vseh kronovinah zdržema, ideja zjedinenja bila bi vsaj možna, v Českeji pa ste obe narodnosti tako pomešani, da administrativna razdelitev niti izpeljiva ni.

Akoravno pa ni pričakovati, da bi se ta najnovjša nakana levičnjakom posrečila, ipak je zanimljivo in koristno premišljati, kaj je uzrok, kaj je povod temu gibanju, tej agitaciji.

Uvideli so namreč Nemci, da se ustavoverna doba ne povrne več, da jim tudi več ne bode možno nadvladati Čehé, ki so na podlagi osnovnih zakonov in s svojo žilavo vztrajnostjo dospeli že do popolne ravnopravnosti. in bodo na slednjo oprti čim dalje tem uspešneje napredovali.

V očigled tem dejanskim odnošajem, h katerim je pravosodnega ministra naredba in nje točno in energično izvrševanje veliko pripomoglo, popustili so Nemci dosedanje ofenzivo ter stopili v defenzivo, za katero bi jim ravno najbolj godilo razkosanje Česke.

In ta korak kaže najbolj, da so levičnjaki izgubili nado, da bi prišli zopet na krmilo, da se pripravljajo na to, da bode sedanje politično stanje trajalo še na dalje, oni pa še vedno v manjino potisnjeni.

Mej Nemci v Českeji in mej Nemci ob slovenskih pokrajinah je sicer velik razloček, v tem pa so si podobni, da se v časa teku ničesar priučili neso, zlasti ne slovanskega jezika, da so v tej zadevi ostali pri starej trmi, ki se sedaj v Českeji že britko maščuje.

Kadar bode ravnopravnost pri nas na istej stopinji kakor je že v Českeji, potem smemo pričakovati tudi pri nas enakih pojavov, enakih posledic. Qui vivra, verra!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 1. decembra

Poljski klub državnih poslancev dobil je od načelnika pl. Grocholskega vabilo, da se naj bi njega člani v polnem številu udeležili takoj prve zborniške seje v 4. dan decembra, ker se imajo v klubu vršiti važna obravnavanja. — Poljski listi javljajo, da bode štedilni komisijon, o katerem se je poročalo, da bode takoj o pričetku zasedanja državne zbornice objavil svoj program in predložil konkretne nasvete, še le po Novem Letu povzel svoje delovanje.

Na Dunajskem vseučilišču nečeto prenehati škandalu. V sredo srečal je profesor Lorenz v koridoru Maassen-a ter mu prijateljski podal roki. Navzočnih dijakov so jedni kričali „Pereat Lorenz!“, dočim so drugi s „Prosit Lorenz!“ dali duška svojim čutilom. Mej tem pride dekan Exner ter nagovori dijake: „Prosim vas, gospoda, da mi rjete. Saj veste, kaj iz tega storé časniki; hočeru-li slednji dan stati v časnikih?“ Na to so se dijmo razšli. — „Tagblatt“ ve povedati, da je rekaki Wedl takoj po Maassenovih škandalih čestitajoter mu deputaciji dijakov dejal, da se mu zdi umevčej razburjenje mej dijaki. Na to je Maassen v akadno mičnem senatu izjavil, da se je Wedl s to izjave-

LISTEK.

Dubrovski.

(Povest A. S. Puškina, poslovenil J. P.)

Osemnajsto poglavje.

(Konec.)

Obred je bil končan. Ona je začutila hladem poljub nemilega soproga; poslušala je priliznjene čestitke navzočnih, in še vedno ni mogla razumeti, da je njeno življenje za zmirom uklenjeno, da je Dubrovski ni osvobodil. Knez se je obrnil k njej z laskavimi besedami — ona ga ni razumela; šli so iz cerkve, v lopi so se gnjetli Pokrovski kmetje. Njene oči so se hitro ozrle po njih, in z nova se je je polastila prejšnja neobčutljivost. Mlada dva sta se vkupe usela v voz in odpeljala se na knežev dom, kamor se je že prej odpeljal Kirila Petrovič, da bo pozdravil novo zakonsko dvojico. Na samem z mlado ženo kneza ni prav nič plašil njen hladni pogled. Začel jo je dolgočasiti s sladkimi izjavami in smeš-

nim navdušenjem. Njegove besede bile so priproste in neso zahtevale odgovorov. Tako sta se že vozila kakih trideset vrst. Kouji so ju hitro nesli po neravnih stranskih potih, in voz se ni skoraj nič tresel na svojih angleških peresih. Kar zaoré strašni kriki: voz se ustavi, in obstopi ga tolpa oboroženih ljudi. Polnašemljen človek odpre vratica na onej strani, kjer je sedela kneginja rekoč: „vi ste svobodni! pojdite ven!“

„Kaj to pomenja?“ zakričal je stari knez: „kdo si ti?“

„To je Dubrovski,“ odgovorila je kneginja.

Knez je, ne izgubivši zavednosti, potegnil iz stranskega žepa potni samokres, in ustrelil je našemljenega razbojnika. Kneginja je s strahom zakričala in zakrila si obraz. Dubrovski bil je ranjen v ramo; kri se mu je ulila. Knez je, ne izgubivši trenutka, potegnil drug samokres. Pa neso mu dali časa ustreliti; vratica na njegovej strani odpró se siloma, in nekaj silnih rok izvleklo ga je iz voza in izvilo mu samokres. Nad njim zabliskali so se noži . . .

„Ne dotaknite se ga,“ zakričal je Dubrovski, in mračni njegovi tovariši so odstopili. „Vi ste svobodni!“ nadaljeval je Dubrovski, obrnjen k bledeji kneginji.

„Ne!“ odgovorila je ona: „prepozno je, jaz sem že poročena, jaz sem kneževa žena.“

„Kaj govorite!“ zakričal je z obupanjem Dubrovski: „ne! vi niste njegova žena, vi ste bili prisiljeni, vi niste privolili . . .“

„Jaz sem privolila, jaz sem prisegla,“ rekla je ona odločno. „Knez je moj mož, ukažite oprostiti ga in pustite me z njim. Jaz vas nesem goljufala, čakala sem do zadnjega trenutka . . . pa zdaj, povem vam, je prepozno. Pustite naju.“

Pa Dubrovski je že ni slišal; bolečina ran in silna razburjenost njegove duše odvzeli ste mu vse sile. Pal je pri kolesu in razbojniki so ga okrožili. Zamogel jim je povedati še nekaj besed; posadili so ga na konja, dva izmej njih sta ga držala, tretji je pa prijel konja za uzdo, in odjezdili so v stran; pustili so voz na sredi ceste, kneževe ljudi zvezane in konje izprežene, pa ničesar neso oropali in prelili neso jedne kaplje krvi za kri svojega atamana.

disciplinarno pregrešil. Drugi profesorji so ga pa zagovarjali in kmalu potem se je razgovarjalo o Lorenčevem govoru. Wedl je bil Lorenzu pisal, da naj mu pojasni izgovorjene besede, sicer pride stvar pred senat. Lorenz mu je odgovoril, da mu ni dolžan odgovora. Da bi se izognilo daljnemu hrupu je potem rektor Wedl baje v interesu prof. Lorenza opustil sklicati senat. Na to pa se je v „Pressi“ objavil članek, ostro napadajoč rektorja Wedla. „Tagbl.“ pripisuje članek prof. Lorenzu in to da je napotilo Wedla, odpovedati se svojemu dostojanstvu. Minister Conrad je potem še le posredoval in skušal rektorja odvrniti od njegovega sklepa. Stvar pa še ni rešena. Ako Wedl zares odstopi, potem bi utegnil prof. Billroth postati rektorjem.

Z jutrnjem dnem bode prenehalo izjemno stanje v **Hrvatskeji**. „Nemzet“ namreč odločno trdi, da se jutri priobči imenovanje novega bana, grofa Kluen-Hedervary-ja. Tedaj bi bil na posled vender le premagal „magjarón“. Ob enem se poroča, da bode Bedeković ostal na svojem ministerskem sedežu. — „Pester Lloyd“ se v daljšem članku toplo zavzema za železnico po Zagorji, katera bi posebno koristila premogorej žili blizu Krapine.

Varnost države.

Mnogi **srbskih** ustašev, ki so pribegli v Bolgarijo, dobili so dovoljenje vrniti se domov, potem ko so se razorožili. Pašić, Stojanović, Milenović in še šest drugih prosili so bolgarsko vlado, da jih pusti v Vidinu, kar je dovolila z uvetom, da ne zapusté mesta, da se ne bližajo srbskeji meji ter da živé mirno. Mej vsemi odborniki radikalne stranke so Pašić, Teodorović in Raša Milošević najbolj kompromitovani. — Bivši minister notranjih stvari, Garašanin, imenoval se je poslanikom na Dunaji. — V Zajčarji je brzi sod doslej obsodil devet ustaških vodij, šestim pa se je kazen že izvršila. Teodorović in trije drugi vodje radikalne stranke so bili obsojeni na štiri leta zapora. Celó vrsto soudeležencev ustanka pa je baje kralj pomilostil.

Italijanski poslanik na Dunaji, grof Robilant, je jedini diplomat, ki je bil pri zadnjem imenovanji pozvan v senat. Ta slučaj se smatra na jedne strani kot odlikovanje državnika, kateri se je močno trudil z utrjenjem prijaznih odnošajev mej avstrijskim in italijanskim dvorom in z uglasenjem poti sedanjeji politiki italijanskeji, na drugeji strani pa kot novi pritrjevalni pojav kabineta takeji politiki.

Rumunsko vojno ministerstvo je pri avstrijskeji družbi za izdelovanje orožja v Steyr-u zopet naročilo 15.000 pušk sistema Henry-Martini. — Minister-prvomestnik vzprejel je v sredo deputacijo muhamedancev iz Dobruže, prosečo potrebnih odredob, s katerimi bi se ustavilo mnogobrojno izseljevanje muhamedancev, prouzročeno po izpeljevanji brambene postave in razdelitve zemljišč.

Dopisi.

Iz Loške doline 26. novembra. [Izv. dop.] „Slovenski Narod“ ni postal brez uzroka oprezen (glej št. 268. in dr.), kajti godé se jako čudne reči, skoro da neverjetne!! Narodnosti naši škodljivi pojavi lové se skoro drug družega. Glej tu dopis v stari „Pressi“ z dné 23. novembra 1883. št. 322, katera se še (s tiskanimi naslovi) posameznikom usiljuje! Kako lepo, kako lokavo začénja se ta dopis, da bi prikril svojo nakano, smešiti in spodriniti njemu nepovoljne može. Pa ta dopis sam

na sebi ni, ki nas skrbi. Dohajal bi iz nasprotnega nam tabora, — še zmenili bi se ne zanj. Ali nehoté se nam misel uriva, če si natančneje pogledamo pisanje in svrbo, v katero je mogel iziti, da taisti izvira iz peresa narodnega poslanca tako imenovane zmerne stranke, najmenj pa — od vladi blizu stoječe osebe. Zadnje prepuščamo narodni zmerni stranki sami v preudarek, je-li ta dopis odgovora vreden, in če li mislijo, da se s takim načinom narodnej reči služi? Mi smo nasprotnega prepričanja. — Muditi pa se hočemo pri prvem slučaju, kajti ne moremo si kaj, da bi molčali.

Če smo tako daleč prišli — pa v čast narodnej zmernej stranki nečemo tega verjeti —, da narodni poslanci zoper narodne poslance rujejo, kateri so se v tolikoletnih borbah zaslužene storili, iz uzroka, da taisti v nekaterih točkah neso ž njimi jednih mislij bili, — potem vprašali bi le: kaj Slovana res ne bode nikdar še tako dolgo-dolgotrajna izkušnja in trpljenje izučilo, da je le nesloga vedno prokletstvo Slovanstva bila? Hočemo li zopet se temu odpovedati, kar smo dosegli ali še doseči mislimo? Vedite torej, da jako napačno pot hodite, če mislite, da imate veliko večino ljudstva za seboj! Velika večina naroda je na strani tistih, katere navedeni dopis „Ultras“ imenuje! Da je narod (ljudstvo) molčal k temu nasprotju, kateri se je pri verifikaciji in pri dovoljenji zloglasnih 600 gld. pokazal, — storil je le iz tega uzroka, ker je vedel, da je ta pot najbolje, da se to nasprotje pozabi. Pokazal je v tej zadevi dovolj takta — —. Mar li mislite, da bi bil narod pri volilnem shodu, od g. poslanca Kersnika v Mengišu sklicanem, njemu tako pritrjeval, ko ne bi bil v tem smislu govoril, ko ne bi bil poudarjal: „Mogoče, da se glede sredstev ne strinjamo; mogoče, da se jeden ali drugi izmej nas moti; a to je gotovo, da nas vodi vse jedna misel: koristiti slovenskemu probivalstvu kranjske dežele.“? Res, da zna včasih oportuniteta koristna biti, a nikdar taista ne dá pravice, znatajniko zametavati; — nasprotno, taistim gre vsekdar čast, kajti vé se, da ako bi to, kar je storil, tudi ne bilo prav, je vender le storil po svojem najboljšem prepričanju.

Tudi to, kar ste izza kulis izvlekli, makar bi bilo res, ne more ni najmenj uplivati na našo sodbo; kajti to ima čisto drug obraz, kakor pa poznejši dogodki. Nikakor pa ni bilo prav, še menj pa umestno, se teh sredstev posluževati in na ta pot kreniti, da bi se vam neugodnih trdovratnih boriteljev znebili, kajti to se ne bo zgodilo. Pazite, da se pušica proti vam ne obrne!! Se ve, da bi to le narodu v kvar bilo, zatorej se ne more nič bolj, ko sloge želeti.

Mi podpisani volilni može pa izrečemo tukaj, da popolnem odobrujemo in znamo ceniti postopanje g. poslanca dra. Zarnika in njegovih drugov.

V Starem Trgu pri Loži, 26. nov. 1883. Jakob Vilar, Fran Žnidaršič, Fran Perušek, Janez Benčina, Andrej Žnidaršič, Janez Kondare, Tone Mlakar, Tomaž Mlekuž, Matija Modic.

Iz Ptujja 28. nov. [Izv. dop.] Kaj je pravo? ali program od sedanjega ministerstva razvit, ali pa postopanje političnih uradnikov? — Celjski c. kr. okrajni glavar gosp. Haas je pri volitvah v okrajni zastop v skupini velikih posestnikov s falcijozno stranko volil. Pri drugi priliki je g. Haas neko gospo, katera ima lepe hčerke, nagovarjal, naj se upiše v nemško kazino v nekem mestu na Spodnjem Štajerskem. Ko ga je gospa zavrnila, da je njen mož pristaš slovenski stranki in tedaj tudi ud Čitalnice, rekel jej je, da se naj ona le v kazino upiše, saj možu zato ni treba vedeti!

Ali je naše ministerstvo že s svojo latinščino pri kraji? Kako dolgo še bodo Kübeckijanci zavirali naravni razvoj ravnopravnosti ter motili politično mišljenje ljudstva?

Iz Ptujja 26. nov. [Izv. dop.] (Dr. Kleinsasser.) Dolgo sem vam že nameraval o našem gospodu dru. Kleinsasserji pisati, ali omeniti bi moral pri tej priliki tudi gosp. prof. Macuna. Mej tem je g. Macun odšel v večnost, in nesem hotel prenatlo njegovih zaslug za slovenski narod temniti zaradi osebe, kakor je gosp. dr. Kleinsasser. Sedaj vender menim, da že slobodno povem, kar sem poprej na srci imel. — Ko se je namreč v „Slov. Narodu“ gospodu prof. Macunu očitalo, da Nemcem svedočke znanja slovenskega jezika daje, in jim s tem pot v službe na Slovenskem odpira, se je gosp. prof. Macun s tem izgovarjal, da je jedini dr. Kleinsasser, kateri je s pomočjo njegovega spričevala dobil službo na Slovenskem.

Odgovarjalo se je g. prof. Macunu, da to ni celo istinito, da se je vsled njegovih spričeval več Nemcev v službe na Slovenskem urinilo. Če bi g. Macun tudi prav imel, bi že s tem, da je gosp. dru. Kleinsasserju omogočil službo na Slovenskem zgrabiti, storil veliko pregreho. Zakaj? Dr. Kleinsasser je najbolj fanatičen nasprotnik slovenskega naroda, in on celo išče prilike, to sovraštvo javno izraziti. V drugem oziru pa je jako nestrpljiva oseba.

Ko je on za okrajnega zdravnika v Ptuj prišel, bil je njegov prvi čin, da je, sklicaje se na neko ministersko naredbo, sodnijskega zdravnika izpodrinil in si tako sam to službo prilastil. — Poprej so ranocelniki koze cepili. Tudi ta zaslužek je dr. Kleinsasser padarjem vzal, in sedaj se on po farah vozi in kozé cepi. — Ljudstvo ga za zdravnika ne mara; on se tedaj kuharicam, katere v lekarnico prihajajo po leke, ponuja in naroča, gospódi povedati, zakaj da njega za zdravnika ne kliče. — Dr. Kleinsasser je ud nemškega „šulvereina“, njegovo ime visi javno v nekeji tukajšnjeji krčmi kot društvenik neke posebne „šulvereinske“ družbe; on tudi po svojih uradnih potovanjih ljudi k pristopu k nemškemu „schulvereinu“ prigovarja in tako to društvo mej slovenskimi deželani priporoča. — Dr. Kleinsasser je mej prvimi političnimi agitatorji falcijozne stranke jeden najdelavnejših akterjev.

Dalje v prilogi.

Devetnajsto poglavje.

Sredi temnega gozda, na malej gozdnej trati vzdigovala se je majhna trdnjava iz prsti, obstoječa iz zasipa in rova, za katerima je bilo nekaj šotorov in koč. Na dvoru je bilo mnogo ljudij, katere si po raznoobraznosti njih obleke in oběnem oboroženji precej spoznal za razbojniko; obedovali so sedé brez kap okrog skupnega kotla. Na nasipu sedel je na tleh stražnik zraven majhnega topa. Prišival je zaplato na neki del svoje obleke, vodil je šivanko s spretnostjo, ki je izdajala izurjenega krojača, in vedno je pogledoval na vse strani.

Če tudi je že nekaterikrat šel vrč okrog od rok do rok, vender je vladalo čudno molčanje v vsej tolpi; razbojniko so odkosili; drug za drugim je ustal in odmolil k Bogu; nekateri so se razšli po šotorih, drugi so se razkropili po gozdu, ali pa po ruskeji navadi ulegli se in malo zaspali.

Stražnik končal je svoje delo, otresel je od sebe orodje, z veseljem je pogledal zaplato, zataknil je iglo v rokav, usel se je na top in začel je peti na ves glas staro pesem:

„Ne šumi ti, matj
Zelena dubrovška.“

In zdaj so se odprle duri jednega šotora, in starka v belej čepici, čisto in nališpano opravljena, pokazala se je na pragu. „Nehaj Stepan,“ rekla je nejevoljna: „gospod spi, a ti pa vedno kričiš; ali nemaš niti vesti, niti čuvstva?“

„Kriv sem, Petrovna,“ odgovoril je Stepan: „dobro, zdaj ne bodem več, naj le počiva gospod, da se prej ozdravi.“ Starka je odšla in Stepan začel je hediti gori in doli po nasipu.

V šotoru, iz katerega je prišla starka, ležal je na hladnej postelji za zastorom ranjeni Dubrovski. Pred njim na mizi ležali so njegovi samokresi, in sablja visela je na vratih. Šotor bil je pokrit in obvešen z dragimi preprogami; v kotu stala je srebrna ženska toaletna miza. Dubrovski držal je v rokah odprto knjigo, a njegove oči bile so zaprte. In starka gledala je nauj izza zastora, pa ni mogla vedeti, ali je zaspal, ali samo zamislil se.

Na mah se je stresel Dubrovski. V trdnjavi nastal je nemir, Stepan pomolil je glavo k njemu

skozi okno. „Milostljivi gospod, Vladimir Andrejevič!“ zakričal je: „naši nam dajó znak, iščejo nas.“

Dubrovski je skočil s postelje, zgrabil je puško in šel iz šotora. Razbojniko so se s hrupom gnetli po dvoru; ko se je prikazal Dubrovski, navstal je globok molk. „Ali so vsi tukaj?“ vprašal je Dubrovski.

„Vsi, razen ogleduhov,“ odgovorili so.

„Pojdite na svoja mesta!“ zakričal je Dubrovski, in razbojniko zaseli so odločena mesta. Zdaj so pritekli trije ogleduhi k vratim. Dubrovski šel jim je naproti. „Kaj je takega?“ vprašal jih je.

„Vojaki so v gozdu,“ odgovorili so, „čejo okrožiti.“

Dubrovski je ukazal zapreti vrata in sam ogledat top. V gozdu zaslišal je glasov, ki so se bližali. Razbojniko so se umaknili, dajoč znak svojim tovaršim. „Pravite se na boj!“ zaklical je Dubrovski, in razbojniko nastal je strašen hrup. Znilo. Zdaj se zasliši šum bližajočih se konj.

Ko je pred dvema letoma konservativno-narodna stranka g. Levičnika, takratnega c. kr. okrajnega sodnika, v okrajni zastop Ptujski kandidirala in tudi izvolila, je bil dr. Kleinsasser kandidat fakcijske stranke; pri cesar Jožefovi svečanosti je na njegovem stanovanju vibrala nemška trobojnica Frankfurterica; ko je bila lansko leto volitev v občinski mestni odbor, so le tisti Nemci za kandidate sprejeti bili, kateri so na nemško-nacionalni program prisegli; dr. Kleinsasser od agitacijskega komiteta ni bil mej kandidate vzprejet, ali pri volilnem shodu je tudi on javno obljubo storil, da se tudi on hoče po tem programu ravnati, in še le potem so ga kandidirali in tudi v mestno starešinstvo izvolili, kjer pa on vestno proti Slovincem deluje. — On je načelnik nemškega pevskega društva in muzičnega društva, in v dobi njegovega načelnštva je pri nekem koncertu, kakor se pravi, pruska zastava razobešena bila.

Če je kateri učitelj preveč naroden, tedaj okrajni šolski nadzornik, kateri je tudi delaven ud nemškega „Šulvereina“, tega učitelja h g. dru. Kleinsasser-ju pošlje, naj bi mu ta možjane preiskal, da bi se mogoče učitelj penzioniral in tako nemškemu „Šulvereinu“ na ljubo, in zna biti tudi na željo, odstranil. Narodnim učiteljem povprek ni prijatelj, kakor se je večkrat v gostilnah javno izrazil. V obče g. dr. Kleinsasser jezika nema v svoji moči, ker drugače se ne bi o Slovincih razžalivo, javno v gostilnah n. pr. tako izražoval: Mislijo zares toti „bindše T“, da sem jaz za njih voljo na spodnje Štajersko prišel? — Pri zadnjih volitvah v okrajni zastop je bil on jeden najhujših agitatorjev za fakcijsko stranko, on je bil osebno na volišči mej nemškutarskimi agitatorji, akoravno ni bil volilec. Naši občinski predstojniki pa so vkljub temu po svoji vesti in svojem prepričanju za Slovence glasovali, in se raje s tem političnim uradnikom v protislovje postavili. Ali to škodi, in kmeta moti. Pri nas so povprek čudne razmere, če bi se smelo po našem okrajnem glavarju, našem okrajnem zdravniku, našem okrajnem šolskem nadzorniku soditi, bi se moralo sklepati, da nemamo Taaffejeve vlade. Več luči, več jasnosti, več srčnosti!

Iz Št. Vida nad Ljubljano 27. novembra. [Izv. dop.] „In po njih dejanjih jih boste spoznali“ najde se nekje v sv. pismu zapisano. Kdo bi si mislil, da te besede posebno našim sedanjim kraj. šol. svetovalcem veljajo. Razpravljalo se je že pred dobrim letom mej dopisi „Slovenskega Naroda“ nekoliko o bivšem tukajšnjem kraj. šol. svetu, ko je še J. Matjan imenovanemu svetu predsedoval, ter je častiti dopisovalec prav dobro udrihal po mōri nemškutarski, ki se še niti do danes oprala ni; tudi zdaj sem pričakoval, da bode od mene bolj spreten dopisovalec kakšno zinil o sedanjih naših razmerah, a zaman! Naj torej jaz z mojim okretnim peresom pričnem, ne omenjaje volitev kraj. šol. sveta, ki so se že pred letom, seveda po želji nemčurske mōre

orožje zablistalo se je mej drevjem; kakih poldrugi sto mož usulo se je iz gozda in kričanjem planilo na nasip. Dubrovski zažgal je top; strel se je posrečil — jednemu je odtrgalo glavo, dva sta bila ranjena. Mej vojaki nastala je velika zmešnjava, pa častnik skočil je naprej, vojaki udrli so jo za njim, in poskakali so v rov. Razbojniki so streljali s puškami in samokresi, in s sekirami branili nasip, na katerega so lezli razjarjeni vojaki, pustivši v rovu kakih dvajset ranjenih tovarišev. Unel se je boj s pestmi. Vojaki so že stali na nasipu — razbojniki so se začeli umikati; pa Dubrovski je skočil k častniku, nastavljal mu je samokres na prsi in ustrelil. Častnik se je zvrnil na tla, nekaj vojakov prišlo ga je za roko in hitelo odnesti ga v gozd; drugi so se pa ustavili, ko so zgubili načelnika. Spodbujeni razbojniki porabili so ta trenutek neodločnosti, prijeli so jih in potisnili v rov; oblegovalci so pobegnili; razbojniki planili so s krikom za njimi. Zmaga je bila odločena. Dubrovski, zanašajoč se na popolno razbitje sovražnika, ustavil je svoje in zaprl se v trdnjavo, podvojil je straže, prepovedal je, da se nikdo ne sme oddaljiti, in ukazal pobrati ranjence.

vršile. — Imeli so namreč novo izvoljeni od c. kr. okrajnega šolskega sveta naročilo, da se razširi tukajšnja dvorazrednica v trirazredno šolo; a kako pričeti? O tem se ni čuda premišljevalo. Bodisi kaka bajta, skedenj ali blev, to se kupi, pa je, in se šola napravi. Mišljeno storjeno. Pogodili so namreč imenovane modre glavice skedenj F. T . . . ev za šolo, ne da bi se oziralo na ukaz deželnega zakonika, ki veli, kako se smejo in morajo šolska poslopja zidati, prenařajati itd. Po čemu pač, vsaj bi bil cesarski inženir gotovo zahteval plačilo za ogled, tudi načrt bi se ne bil napravil zastoj. Naj torej skednjeva podoba s črevelj debelim zidom ostane, k večjemu, če se nekoliko prenaředi. — Ker se bode imela šolska mladina v tej zgradbi šolati, smo radovedui, kaj bodo dotične višje oblasti k temu rekle. Ako je bila sploh kaka višja oblast o tacihi zadevah vprašana? — Nu, mogoče, da se venderle imenovano poslopje, ki je vsemu drugemu bolj, kakor šoli, podobno, v to svrhu potrdi; vsaj če ta stavba dobrega temelja nema, ima pot, ki k tej zgradbi pelje, toliko boljši; vsaj ste ravnokar čuli, da, ker se je pri prezidovanji šole pribrazilo, naj se pa vsaj za imenovani pot kaj „špenda“, in da ne bode premalo, hajd prsti za komolec proč speljati in druge trše tvarine napeljati! Vse splošno mislilo si je pred tednom, videvši v deževji skopano grapo z vodo zalito, da si namerava kraj. šol. svet race, žabe, ali kake druge dvoživke omisliti; vsaj pristna zabava za itak radovedno šolsko mladež bi tudi povsem ne škodila. Toda stvar se zasukne; prične se kamenje, debelo kakor zeljne glave, od 1 uro oddaljenega Podutika voziti, dasiravno se v obliži Št. Vida za take svrhe kamenja v izobilji nahaja. Radovedni smo res, kako daleč jo bodo imenovani izvoljeni, po J. Matjanu nasvetovani šolki svetovalci prignali. Kakor nam je bilo to njih početje nepričakovano, ravno tako znamo morebiti še kaj bolj nepričakovanega dočakati, kar vam hočem ob primernem času itak poročati.

Nekdo, ki stvar od strani opazuje.

Izpod Solčavskih planin 26. novembra. [Izv. dop.] (Savinjski Sokol na Ljubnem.) Mrzel veter brije po dobravah, oznanujoč prihod hirajoče starke zime, koja že širi roke, okleniti dre-majočo naravo v svoje ledeno naročje. Marsikaterega je že posadil strah pred ostro zunanjo sapo za gorko peč, kjer dan na dan sedi in obžaluje tiste, kateri so primorani hoditi po svojem poslu. Nu, pa pri nas se malo brigamo za bližajočo se zimo in rogoviljenje njenih spremljevalcev. Akoravno so naši zvesti varuhi, sivi Solčavski gorski velikani, že čez uho svoje snežene kape potegnili, akoravno tudi pri nas nerazvajenih gorskih sinovih marsikateri že kakor medvedje v kožuhe zaviti stopajo okolu, je naš mladi svet še kakor v najmilejšem vremenu živahen in podjeten. Osebito kaže to Savinjski Sokol, koji je mej tem, ko so druga društva svoje izlete za to leto večinoma že obesila na klin, izletel v ne ravno

Poslednji dogodki obrnili so resno pozornost oblastij na predrzna ropanja Dubrovskega. Poizvedeli so za njegovo bivališče. Odposlana je bila stotnija vojakov, da ga ujame živega ali mrtvega. Ujeli so nekaj njegovih ljudij in zvedeli so od njih, da že Dubrovskega ni bilo mej njimi. Nekaj danj po višje povedanem dogodku zbral je on svoje tovariše, objavil jim, da jih misli za zmiraj zapustiti, ter jim svetoval spreobrniti svoje življenje. „Obogateli ste pod svojim vodstvom, vsak izmei vas ima potni list, da more brez nevarnosti priti v kako oddaljeno gubernijo in tam preživeti ostalo življenje s poštenim delom in v obilnosti. Pa vi ste vsi malo-pridneži, in najbrž nečete opustiti vašega rokodelstva.“ Po tem govoru jih je zapustil, vzel je seboj jednega samega. . . Nikdo ni vedel, kam je šel. Z začetka dvomili so o resničnosti njegovih izpovedovanj, — udanost razbojnikov svojemu atamanu bila je znana: zato so mislili, da ga hočejo samo rešiti; pa pozneje se je pokazalo, da so govorili resnico. Strašni obiski, požari in ropanja so se prekratila; pota bila so svobodna. Po drugih poročilih se je izvedelo, da je Dubrovski potegnil jo v inozemstvo.

preblizu ležeči trg Ljubno. Res, da je bil temu izletu izvoljeni čas tudi za naše malo občutljive narave nekoliko pozen, ali prevelika prijaznost, s koja se je vest, da misli Sokol Ljubenski trg pohoditi, na Ljubnem vzprejela, odstranila je vse ovire, tako, da so v dan 25. t. m. popoldne ob sicer jasnem, a precej mrzlem vremenu Sokolaši pod vodstvom svojega staroste g. Lipolda na devetih vozovih iz Mozirja, Nazareta, Rečice, celo iz Gornjega Grada drdrali proti Ljubnemu. Pot iz Mozirja do Ljubnega se sicer vleče, ali kdor ima glavo in srce za občudovanje naravnih krasot, tisti se na potovanji čez rajsko to dolino niti za trenutek dolgočasil ne bode. Zraven tega pa so naši trobentači tako vrolo trobili, da se nam je zdelo, da sedimo v poštnih vozovih davno preteklih časov in da nas vozi „Schwager“ postiljon.

Malo pred mrakom dospemo proti Ljubnemu in v hipu, ko so nas že nastavljeni strelci ugledali, zagrmel možnarji po dolini, da se je strel razlegel ob skalnatih bregovih. Že ta gromovit pozdrav, še bolj pa ogromna množica ljudstva, koja je Sokolaše pred uходом v trg pričakovala, nas je prijetno iznenadila. Godba nam pride nasproti in svirajoča „Naprej“ nas uvede v sredino mnogobrojnega ljudstva. Ako smo poprej mislili, da je to, kar smo do tiste dobe videli in slišali, že ves vzprejem, motili smo se; to je bil še le začetek, čakalo nas je še čisto kaj drugega. Postavljen nam je bil krasen slovolok, pod slavalokom pa nas je čakal občinski zastop z županom na čelu, čest. duhovščina, kratko rečeno: vse notabilitete Ljubenskega trga. Tu je došle pozdravil v imenu trga župan, iskreno, srčno, zagotavlja navzočne, da je prebivalstvo trga v narodnosti trdno, kakor skale bribov, koje ga obdajajo, da sprejme društvo Sokol kot narodno prebivalstvo na narodnih tleh. Na nič manj srčen odzdrav staroste ozdravi Sokolaše belo oblečena deklica, ter izroči vsacemu šopek najzlaščih cvetlic, koje je tudi v zimskem času prijazna roka najti vedela. Srce se je smejalo vsacemu od radosti nad tem ljubeznivim vsprejemom in po pravici smemo trditi, da Savinjski Sokol na nobenem svojih mnogih izletov ni bil tako srčno vzprejet. Takov sprejem je dokaz, da se plete neka trdna vez, koje niti pasji zobovi sovragov ne bođo mogli uničiti — vzajemnost.

Ob svojem potu do veselici namenjene gostilne g. Krulca vibrale so nam povsod ponosne slovenske trobojnice nasproti in napisi treh slavalokov so Sokolašem klicali srčen pozdrav. Veseličini prostori pričali so zopet, da se vrla Ljubenska dekleta neso bala truda, ter so že itak lepe prostore prav okusno okinčala. Sedaj sledeča večerna zabava bila je prav domača, vesela. Gosp. župnik nazdravljajal je vsem došlem v prijaznem nagovoru, večkrat živahno odbravanem. Isto tako se je tudi nekaterekrat slišala jedrnata beseda g. staroste, in znano je, da g. starosta ne veže „otrobov“, ampak njegova beseda mora užgati kakor sam živ ogenj! Skrbeli so pa še od obeh stranij tudi drugi govorniki, da navzočnim mimo plesa in pijače tudi duševne zabave manjkalo ni, ker sprožilo se je še dokaj krasnih napitnic. Mnogo teka je že kazalec na uri izvršil, ko smo, moramo pripoznati, da jako neradi, jeli misliti na odhod. Težko smo se ločili od prijaznih Ljubencanov in če nas po potu domov ni kratkocasila krasota narave, kratkocasila nas je živi spomin minule zabave. Vsem onim gospodom, koji so so tako požrtvovalno trudili, pripraviti nam tako krasen vzprejem, srčna hvala in čast! S tem neso dokazali samo simpatije do društva, nego pokazali so, da imajo srce za narodni napredek in za čast domovine! Slava jim!

Z barja 30. novembra. [Izv. dop.] Ljubljanski „Wochenblatt“ očita močvircem v listu z dne 17. m. m., da njih nespametno požiganje povodenj prouzroča, isto tako, da se tudi premalo na trebljenje vodotokov gleda, češ, ko bi se le ti bolj globili, ne bi se bilo treba bati toliko vodnih nezdod. To se pravi ljudem pesek v oči metati, da bi pravega uzroka ne zapazili.

„Wochenblatt“ ali njega močvirski poročevalec pa zamolči povedati, od kod to, da voda tudi na

Zahvala.

Povodom prerane smrti predragega mi soproga, gospoda

IVAN-a VERBIČ-a,
uradnika južne železnice,

izrekam vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, kateri so me v mojej neizrekljivo velikej nesreči tako sočutno podpirali z besedo in dejanjem, svojo najsrčnejšo in najtoplejšo zahvalo. Osobito pa prečastitej duhovščini, gospodom pevcem, gospodom kolegom umrlega, dariteljem prekrasnih vencev ter ogromnej množici občinstva, katero je nepozabljivega spremilo k večnemu pokoju.

Rakek, dné 29. listopada 1883.

(761—1)

Žalujoča udova.

„VALVASOR“

Krajčeva izdaja, nevezan, se cenó prodá. — Natančneje se izve pri upravnistvu „Slovenskega Naroda“.

(759—2)

Korektorja

išče uredništvo „Slovenskega Naroda“.

Takoj delujoče.

Uspeh zajamčen.

Neizogibljivo!

Denar dobi vsaki takoj povrnen, pri katerem ostane moj sigurno delujoči

ROBORANTUM

(brado ustvarjajoče sredstvo)

brez uspeha. Ravno tako sigurno pri plešah, izpalih in osivelih lasih. Uspeh po večkratnem močnem utrenj. Zajamčen. Pošilja v steklenicah po 1 gldi 50 kr. in v steklenicah za poskus po 1 gld.

J. Grolich v Brnu.

V Ljubljani se dobiva pri g. **Edvardu Mahr-u**; v Trstu lekar **Pavel Rocca**; v Gorici lekar **C. Cristoffoletti**; v Reki lekar **C. Šilhavy**; v Celji **A. Krisper**; v Mariboru **J. Martinz**.

Ni sleparija!

(696—5)

Prevažanje ljudij in blaga v

AMERIKO

najbolje in najceneje pri (238—18)

ARNOLD-u REIF-u, **Wien, I., Kolowratring,**
Pastalozzigasse 1.

Pivovarna bratov Kosler-jev.

Izvrstno

marcno pivo

v zabojih po 25 in 50
steklenic

se dobiva iz (83—43)

ALOJZIJ MAYER-jeve

zaloge piva v steklenicah v Ljubljani.

Berolin. ● **IVAN HOFF**, c. kr. dvorni fabrikant sladnih preparatov na Dunaji. ● St. Peterburg.

Ivana Hoffa

Zdravilno pivo iz sladnega izlečka.

Proti občenemu oslabljenju, bolečinam v prsih in želodcu, sušici, redkej krvi in nerednim opravlom spodnjetelesnih organov, izkušeno krepilo za okrevajoče po vsakej bolezni. Cena steklenici 56 kr.

Zasluzni diplom mejnarodne zdravstvene razstave v Londonu 1881. leta za medicinske tvarine in aparate v pospeševanje zdravja.

Podpisi:

Nj. veličastvo kraljica Viktorija angleška. — Nj. kr. visokost vojvoda Edinburški. — Spencer, predsednik razstave. — John Eric Erichsen, načelnik odbora. — Mark. H. Judge, tajnik.

Ivan Hoffov

Koncentrirani sladni izleček.

Za bolne na prsih in plučah, zastarel kašelj, katere, bolezni v grlu. — Sigurnega uspeha in zelo prijetno za uživati. — V flaconih po 1 gld. 12 kr. in po 70 kr.

Ivan Hoffova

Sladna čokolada.

Jako redilna in krepilna za osebe slabotnega telesa in živcev. Zelo okusna in posebno priporočati, kjer je zauživanje kave ker vzbujajoče zabranjeno. Zavoj 1/4 klg. po 1-80 gl., 90 in 60 kr.; zavoj 1/2 klg. 2-40 gl., 1 60 gl. in 1 gl.

Proti kašlju, hripavosti, bolečinam v prsih in želodcu, oslabljenju, sušici, slabej prebavljivosti, najuspešnejše krepilno sredstvo za okrevajoče po vsakej bolezni.

58 krat odlikovano. Ustanovljeno 1847.

Izumitelju in jedinemu izdelovatelju pristnih preparatov iz sladnega izlečka, gospodu

IVANU HOFF-u, c. kr. dvornemu založniku, c. kr. svétniku,

dvornemu založniku skoro vseh evropskih suverénov, Dunaj I., Tovarniška zaloga: Graben, Bräunerstrasse 8., tovarna: Graben-hof, Bräunerstrasse 2.

Priznavanja in naročila visocih in najvišjih oseb leta 1882.: Cesarski visokosti nadvojvoda Karol Ljudovik, nadvojvoda Friedrich, kr. visokost princ Wales-ki, princesa de Ligne, vojvodinja Oldenburška, princesa Reuss, gč. pl. Ferenczy, čitateljica Nj. veličanstva naše presvetle cesarice, angleška bonne (varuhinja) Nj. cesarske visokosti princeze Marije Valerije, obitelji Metternich, Clau-Gallas, Karacsony, Batthyanyi, Rommer, nj. vzviš. fem. Filipovič, grof Wurmbrand itd. itd. — Priporočano po zdravniških prvakih, profesorjih dr. Bamberger, Schrötter, Schnitzler, Granichstätten in mnogo drugih Dunajskih.

Pet najnovejših poročil in zahval za ozdravljenje meseca septembra 1883. z Dunaja in z dežele.

Stotisočeri, ki so že nad vsem obupali, bili so rešeni po Ivan Hoffovih sladnih preparatih (zdravilno pivo iz sladnega izlečka), da so zadobili nazaj ljubo zdravje ter se ga še zdaj veselje. Samolastno izrečene besede ozdravljenih.)

Vaše blagorodje!

Celo leto sem trpel na mučnem želodčnem kataru in kašlju: zaman so bili vsi leki, dokler nesem rabil Vaših izvrstnih Ivan Hoffovih sladnih preparatov. Čez nekaj mesecev izostane kašelj, tek se vne, in moje zdravje je bilo po Vašem Ivan Hoffovem zdravilnem pivu iz sladnih izlečkov popolnem popravljeno. Vzprejmite moje iskreno zahvalo. Ob enem priložim zahvalo v ogerskem jeziku, razglasite jo po širnem svetu.

Mezőkovacs-haza.

Dr. Alojzij Nagy, župnik.

Vaše visokorodje!

Prosim Vas, da mi takoj kakor hitro možno pošljete 13 steklenic Vašega Ivan Hoffovega zdravilnega piva iz sladnih izlečkov in dva zavoja sladnih bonbonov po poštnem povzetju. Z veseljem konstatujem, da Vaše fabrikate prav rad rabim, ter da mi ugajajo in koristijo. Z visokim spoštovanjem

St. Andrej pri Beljaku, 5. septembra 1883.

M. pl. Peichl, vodjeva soproga.

Zdravniško priznanje.

Častno mi je Vam naznanjati, da so se Ivan Hoffovi sladni preparati doslej pri vseh mojih bolnikih, kateri so že dolgo trpeli na težkem sopenji, slabem teku in prebavljenji, prav dobro obnesli; zatorej Vas vnovič prosim, da pošljete s poštnim povzetjem in naslovom: „G. Ivanu Guschallu v Brnu“ 28 steklenic zdravilnega piva iz sladnih izlečkov in 3 zavoje sladnih bonbonov.

Spoštovanjem

Grottava, 9. septembra 1883. **Dr. Josip Fröde,** prakt. zdravnik.

SVARILO.

Zahtevajo naj se samo prvi pristni Ivan Hoffovi sladni preparati z varstveno znamko, katera je po c. kr. trgovinskem sodišči na Avstrijskem in Ogerskem registrirana (slika izumiteljeva). Nepristnim izdelkom drugih nedostaje zdravilnih sokov zelišč in pravilno izdelovanje Ivan Hoffovih sladnih preparatov ter po izjavah zdravnikov mogó celo škodljivo uplivati na zdravje.

Prvi, pristni, slizo razsnujoči Ivan Hoffovi sladni bonboni za prsi zaviti so v višnjevi papir. Naj se izrečno le taki zahtevajo.

Ivan Hoffovi bonboni iz sladnega izlečka v višnjevih zavojih po 60, 30, 15 in 10 kr.

(658—5)

Glavno zalogo v Ljubljani ima: **Peter Lassnigg,** trgovec s špecerijami.

Nadalje imajo zaloge: V **Reki:** Nic. Pavačić, droguist; v **Gorici:** G. Christoffoletti; v **Mariboru:** F. P. Holasek, na glavnem trgu; v **Ptuju:** J. Kasimir, lekarnar; v **Celji:** J. Kupferschmidt, lekarnar; v **Kranju:** Fran Dolenc, trgovec.

Paris. | London. | Budimpešta. | Gradec. | Hamburg. | Frankobrod na M. | New-York.

Vsi čiharni Ivan Hoffovi sladni preparati so bili 58 krat po cesarjih in kraljih odlikovani.

Ustanovljeno leta 1847.

Gospodično

ali nekoliko izobraženo dekle (najljubše sirote), tudi udovo brez otrok išče gospod za hišno oskrbnico. Znati mora vsaj navadno kuhati in s perilom ravnati. Sicer je služba prav lahka in prijetna, ter je poštene ženske brezskrbna prihodnost zagotovljena. — Pisma s črkama S. V. 48 upravnistvu „Slov. Naroda“. (768—1)

Pekarija v najem

se odda takoj pod prav ugodnimi pogoji z vso pripravo. — Natančneje pove upravnistvo „Sl. Naroda“. (765—1)

Jaz kupujem raznovrstne

suhe orehove plohe,

potem zdrave orehove herklje (hlode) od 18" naprej, iavorjeve pa od 15" naprej.

Plačujem jih dobro. Prodajalci naj se mi naznanijo pod adreso

Karl Hofbauer, (593—24) fournierfabrika v Tržiču na Gorenjskem.

Št. 16 654. (756—2)

Razglas.

Pri Ljubljanskem magistratu je izpraznjeno jedno mesto kranjskih invalidnih ustanov z 31 gld. 50 kr. na leto.

Prosilci za to ustanovo naj do

20. decembra 1883.

pri podpisnem magistratu uložé dotične prošnje, katerim je pridejati:

1. krstni list,
2. potrdilo, da prosilec vsled vojaške službe od 1. januarja 1848. leta naprej ni zmožen si kaj prislužiti,
3. spričevalo, da je bil prosilec za časa vojaškega službovanja, kakor tudi pozneje poštenega obnašanja, in
4. dokaz, da prosilec nema nikakega premoženja niti ne sorodnika, kateri bi bil postavno zavezan zanj skrbeti.

Mestni magistrat v Ljubljani,

v 13. dan novembra 1883.

Župan: Grasselli.

Št. 16.278. (769—1)

Razglas

mladeničem, vojaščini podvrženim.

Zaradi prihodnjega vojaškega nabora v letu 1884., h kateremu bodo klicani v letih 1864., 1863., 1862. in 1861. rojeni mladeniči, se javno naznanja:

1. Vsak tukaj prebivajočih domačih ali vnanjih mladeničev, kar jih bode k prihodnji redni rekrutbi poklicanih, mora

meseca decembra 1883.

v magistratnem ekspeditu se oglasiti.

Kdor se ne oglasi, zadenejo ga nasledki §. 42. vojne postave.

2. Vnanji, t. j. taki, ki neso v Ljubljano pristojni, morajo k temu upisu seboj prinesiti popotne liste ali druge izkaznice.

3. Začasno zunaj svojega rojstnega kraja bivajoče ali pa bolne mladeniče smejo oglasiti stariši, varuhi in drugi pooblaščenici.

4. Tisti, ki mislijo prositi ali začasnega oproščenja od vojaščine ali pa oproščenja od dejanske službe vojaške, imajo pri upisovanju tukaj izročiti rodbinske listine in druga potrebna pisma.

5. Dolžnosti oglasa in drugim, iz vojne postave izvirajočim dolžnostim se ne dá ogniti z izgovorom, da se za te dolžnosti ni vedelo.

Mestni magistrat v Ljubljani,

v 23. dan novembra 1883.

Župan: Grasselli.

Naznanilo.

Vsled višje cene pri premogovih jamah primorani smo od današnjega dne naprej pri prodaji premoga sledeče cene ustanoviti, in sicer pri naročilih:

50 ko. = 1 colni cent	à 50 kr. za 50 ko. }	premoga	in à 52 kr. za 50 ko. }	presjanega
500 " = 10 colnih centov	à 48 " " " " }	" " " " }	" " " " }	" " " " }
1000—1250 ko. = 20—25 colnih centov	à 47 kr. za 50 ko. premoga.			
2000—2500 " = 40—50 " " " " }	à 46 " " " " }	" " " " }	" " " " }	" " " " }
5000 " = 1/2 vagona	à 44 " " " " }	" " " " }	" " " " }	" " " " }
10000 " = 1 vagon	à 43 " " " " }	" " " " }	" " " " }	" " " " }

V Ljubljani, v 5. dan novembra 1883.

(724—6) Ljubljanski prodajalci premoga.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Skladbe,

zložil F. S. Vilhar.

Prva knjiga teh skladb, koje so že do sedaj v slovanskem svetu nemalo senzacijo vzbudile, dotiskana je. Po zadržaji zanimiva je za vsacega, koji se z glasbo ali petjem bavi; ona obsega: I. samospeve, II. m. žke zборе, III. mešane zборе in IV. skladbe za glasovir.

Knjiga je vrlo ukusno opravljena ter ima na velikem formatu 92 strani. Prodava jo v Ljubljani knjigarna J. Giontini-jeva po 2 gld. 40 kr.; dobi se pa tudi pri skladatelji samem v Karlovcu (Hrvatska) po 2 gld. 20 kr. (744—5)

A. Debevec, zaloga premoga

Marije Terezije cesta št. 14.

Priznано (770—1)

najboljši premog

za zdatno znižano ceno.

Zahvala.

Udano podpisani si usoja povodom svoje ločitve iz Ljubljane najiskrenejšo zahvalo izreči svojim p. t

domaćim in potujočim gostom,

ki so tako lepo obiskovali njegovo gostilno v restavraciji tukajšnjega južnega kolodvora.

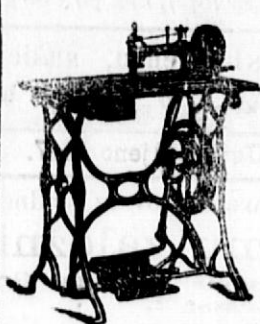
V Ljubljani v 1. dan decembra 1883.

Spoštovanjem udani

Karol Beer,

tač. restavratér hotela Quarnero, Abbazia.

(767)

C. k. privilegij šivalnih strojev.

Ivan Jax,

v Ljubljani, Hôtel Evropa.

Zaloga vsakovrstnih

šivalnih strojev

za družine in rokodelce, rabljivih za vsakatero šivanje. (376—24)

Šestletna garancija!

Poduk brezplačno. Na mesečne obroke po 4 do 5 gl.

Naznanilo.

Udano podpisani priporočá častitemu p. n. občinstvu svoja raznovrstna dobra

naravna vina,

o katerih dobroti se more vsakdor prepričati, ako za poskušnjo kupi 1/4 litra vsake vrste ter ob enem pokuši, katero mu najbolj ugaja.

Ob enem priporočá svoje različne fine in druge likerje, rozolije, rum in žganje, kakor tudi špeciáljsko blago in deželne pridelke, tako tudi svojo zalogo tobaka, kolekov in poštnih stvari, katera je tudi ob nedeljah in praznikih odprta, ter obljubuje točno postrežbo.

Točari naslednja vina:

Novo črno, podobno refošku	liter po 44 kr.
Staro črno, dobro	" " 40 "
Novo belo	" " 32 "
Staro belo	" " 36 "
Staro belo	" " 24 "

Tudi točari vinu podoben dober mošt iz sadja po 16 kr. liter.

Z odličnim spoštovanjem

(762—1) Anton Stepanzig,

v Ljubljani, Građaščine ulice št. 10.

Gostilna „zur Krone“, v Ljubljani, Građašče 7.

Kegljišče,

ki se da dobro kuriti, je za nekatere dni v tednu še prosto ter se odda družbam. Gorko priporočam p. n. občinstvu kegljišče kakor tudi izvrstno jed in pijačo

Za obilno obiskovanje prosim

z odličnim spoštovanjem

(766—1)

Karol Reitz, gostilničar.

G. PICCOLI,

lekarnar „pri angelji“, v Ljubljani, na Dunajske cesti,

prodaja:

Rudninske vode.

Carlsbader Mühlbrun, 1 steklenica	gld. —.40.
Sprudelsalz, 1 steklenica	" 1.—
Franz Josef Bitterwasser, 1 steklenica	" —.26.
Friedrichshaller Bitterwasser, 1 steklenica	" —.35.
Gleeshtübl-Puchsteiner Sauerbrunn, 1 steklenica	" —.30.
Gleichenberger Constantinquelle, 1 steklenica	" —.25.
Kronendorfski cesarjevičinje Stefanije vrelec za bolezni želodca, pljuč in grla, 1 steklenica po	" —.24.
Marienbader Kreutzbrunn, 1 steklenica	" —.35.
Meerwasser-Mutterlauge, za pripravo morske kopeli, 1 steklenica	" —.40.
Ofner Rákoczyquelle, 1 steklenica	" —.22.
Preblauer Sauerbrunn, 1 steklenica	" —.20.
Selters-Wasser, 1 steklenica	" —.28.

Naročila se izvršujejo točno proti poštenu povzetju. (291—10)

Čudež industrije.

Samo 4 gld. 50 kr.

s ces. kralj. patentom previdena

ura na nihalo,

ki bje in kaže datum, v prefino poliranem okviru iz orehovega lesa z nihalom in bronastimi utežami.

Razen teh prednostij ima ta ura neprecenljivo lastnost, da se v temnej noči

c. kr. patentirano kazališče sveti

v jako čudovitem, vijoličastem, čarobno krasnem svitu ter se za izdatno svetlobo

jamči 10 let.

Ta s svojimi prednostmi že itak prikupljiva ura postaja pa še posebno nepogrešljiva in za vsakega prepotrebna s tem, da kaže tudi dneve, in sicer so nad številkami za ure v rdečej barvi utisnene dneve marke od 1 do 31 in ravno tako rdeč kazalec kaže posebe vsaki dan svoj datum, ne da bi ga bilo treba pomikati, nego tudi ta kazalec goni kolesišče, ki je v uri.

Na stotine in stotine ljudi, ki so to uro videli in kupili, bili so kar očarani zaradi nje nečuvne in

neverjetne cene.

Dolžne se smatramo opozarjati vsakega čitatelja, da, odkar ure sploh obstojé, kaj jednacega, praktičnega in izredno cenenege še ni bilo in znabiti tudi v 100 letih več ne bode. (742—2)

Svarilo.

Vsaka moja ura ima na kazališču z zlatimi črkami utisnjen napis: „Patent“.

Naročila ki se izvršujejo le po poštenu povzetju ali s prej doposlano gotovino, naj imajo naslov:

Patent-Pendel-Uhren-Fabriks-Depôt

F. SCHAPIRER,

Wien, II., Schiffamtsgasse 20.

Rezilne stroje za škopo in klajo,

rezajoče v vsaki poljubni dolgosti, v 24 raznih velikostih, izdelujejo kot posebnost izvrstne kakovosti in rabnosti ter razpošiljajo točno z Dunaja

PH. MAYFARTH & Co., izdelovalci strojev,

WIEN, II., Praterstresse 78.

Iščejo se izvedeni, zanesljivi agenti. — Prekupcem se dovoljuje visok rabat. — Ilustrovani ceniki gratis in franko. (771—1)

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.